

บทนำ

ภายในอาคารสำนักงานขนาดสามชั้นของหน่วยสืบสวนสอบสวนกลาง สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีห้องทำงานอยู่ห้องหนึ่งซึ่งป้ายหน้าห้องติดประกาศบอกให้รู้ว่าผู้เป็นเจ้าของยังคงทำงานอยู่ภายใน... ร้อยตำรวจเอกอัครพล บุญยวีร์ ตำแหน่งสารวัตรและพนักงานสอบสวน ผู้ชำนาญการกำลังคร่ำเคร่งกับเอกสารที่อยู่บนโต๊ะ ชายหนุ่มผู้มีผิวขาวและใบหน้าคมคายไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะเงยหน้าดูนาฬิกา เขว่นผ่นว่าขณะนี้เข็มนาฬิกาอยู่ที่ตำแหน่งใดแล้ว ตั้งแต่ผู้บังคับบัญชาของเขาลาพักร้อนยาวเกือบสองอาทิตย์ ห้องทำงานของเขาก็กลายเป็นศูนย์บัญชาการแทนห้องทำงานของเจ้านายทันที ทุกคนคิดอะไรไม่ออกก็ต้องมาถามเขา หออะไรไม่เจอก็ถามเขา ต้องการอะไรเพิ่มเติมก็ถามเขา อัครพลกลายเป็นคำตอบของทุกอย่างในหน่วยงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

...น้ำหนักันใส่เจ้านายของเขา อันนี้มันอะไรกันนานัก...

แต่คิดความอิจฉาก็ฉีดพุ่งไปทั่วร่างของนายตำรวจหนุ่ม จะไม่ริษยาได้อย่างไรในเมื่อ พ.ต.ท. ตูลยวัต พิทักษ์ธรรม ผู้บังคับบัญชาของเขาช่างเป็นคนโชคดีที่ได้เจอเนื้อคู่ของตัวเอง แถมเนื้อคู่คนนั้น

ยังเป็นคนที่เขาแอบหลงรักเสียด้วย เขาจะไม่ใช้แค่ไซคร้าย แต่ต้องเรียกว่าไม่มีไซคอะไรเลยต่างหาก คนรักก็ไม่มี แถมยังต้องมานั่งทำงานงกๆ ให้กับคนที่ฉกผู้หญิงที่เขาชอบไปต่อหน้าต่อตาเสียอีก

เสียงเคาะประตูดังขึ้น แต่เนื่องจากบานประตูห้องทำงานนั้นไม่ได้ปิดไว้ เจ้าหน้าที่ธุรการหญิงจึงโผล่หน้าเข้ามาในห้องได้ทันที

"สารวัตรยังไม่กลับเหรอคะ"

อัครพลยังไม่ชินกับตำแหน่งใหม่นี้เลย ตอนนี้ทุกคนภายในหน่วยงานก็เรียกเขาว่าสารวัตรกันหมดแล้วตั้งแต่ตุลยวัตเลื่อนตำแหน่งหัวหน้าทีมสอบสวนให้แก่เขา

"ยัง ถ้าวันนี้สะสางพวกนี้ไม่เสร็จพรุ่งนี้ได้มีเพิ่มขึ้นมาอีกกอง ผมตายแน่" เขาทิ้งสายตาไปที่โต๊ะทำงานเพื่อให้คนถามเห็นว่าภาวะที่อยู่เบื้องหน้ามีมันหนักหนาสาหัสแค่ไหน

"พรุ่งนี้ท่านรองก็จะกลับมาแล้วนี่คะ"

"ก็ใช่นะสิ คุณอย่าเพิ่งชวนผมคุย ผมต้องรีบ"

อัครพลพูดจบก็ก้มหน้าก้มตาอ่านแฟ้มในมือต่อไป โดยมีตำรวจหญิงยิ้มขำกับชะตากรรมของเขา

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาสองทุ่มสิบนาที นั่นหมายถึงขณะนี้มันเป็นเวลาสองทุ่มตรง อัครพลมักจะตั้งนาฬิกาของตัวเองไว้เร็วกว่าปกติสิบนาทีเสมอ นายตำรวจหนุ่มลุกขึ้นยืนยืดเส้นยืดสายแล้วมองไปที่โต๊ะทำงานอย่างภาคภูมิใจในความพยายามของตัวเอง ในที่สุดเขาก็จัดการกับงานเอกสารเสร็จสิ้นเสียที พรุ่งนี้หากมีงานใหม่เข้ามา ตุลยวัตต้องดูแลเองบ้างล่ะ เขาจะคอยรับคำสั่งเพื่อทำงานภาคสนามบ้าง อยู่ในห้องทำงานทั้งวันน่าเบื่อจะตาย

นายตำรวจหนุ่มผู้มึนงงกำยำอย่างชายที่ได้รับการฝึกฝนร่างกายเป็นประจำกำลังเก็บปืนสั้นเข้าซองที่เข็มขัดของตัวเอง ภายในใจ

กำลังตัดสินใจว่าจะระหว่างกลับบ้านกับไปโรงยิมเขาจะเลือกทำอย่างไรหนดี ในที่สุดก็ตัดสินใจไปโรงยิมดีกว่า วิ่งให้เหงื่อออกสักชั่วโมงแล้วค่อยกลับบ้านไปนอนให้สบายใจ ชีวิตหนุ่มโสดก็เป็นอย่างนี้ ไม่มีใครมาร่วมใช้เวลาด้วยสักคน จะทำอะไรก็ต้องตัดสินใจคนเดียวเสมอ จะว่าดีมันก็ดี แต่เมื่ออายุเริ่มมากขึ้นความเหงามันก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย เหลียวมองไปทางไหนใครๆ เขาก็มีคู่กันทั้งนั้น อัครพลถอนหายใจแล้วเดินลงจากอาคารสำนักงานไปยังรถกระบะโตโยต้า ไฮลักซ์ วีโก้ สีดำที่จอดไว้กลางลาน

โรงยิมที่เขากำลังมุ่งหน้าไปนั้นเป็นโรงยิมของนายตำรวจโดยเฉพาะ มันเป็นส่วนสวัสดิการสำหรับตำรวจในสายงานสืบสวนสอบสวนที่เขาสังกัดอยู่ ภายในสถานที่นี่มีทั้งเครื่องออกกำลังกาย สระว่ายน้ำ สนามบาสเกตบอล และร้านอาหาร หากไม่มีอะไรทำบางที่เขาก็นั่งดื่มกาแฟที่นั่นคนเดียวเพราะมันอยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก

อัครพลจอดรถที่หน้าโรงยิมแล้วหิ้วกระเป๋าเบ็ดเตล็ดมือลงไปด้วย เวลาที่ห้องฟิตเนสมีคนน้อยและดูเงียบเหงาค่อยกับอารมณ์ของคนที่กำลังเหงามองมันอยู่ ชายหนุ่มถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะมุ่งหน้าเข้าไปด้านใน ปกติที่นี่จะปิดให้บริการประมาณสี่ทุ่ม เขายังพอมีเวลาเหลือที่จะออกกำลังกายและหาอะไรรองท้องอีกนิดหน่อยก่อนกลับบ้าน เมื่อเดินเข้าไปภายในห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าเขาก็เห็นคนรู้จักหลายคนบนอุปกรณ์ออกกำลังกายเหล่านั้น บางคนก็ส่งเสียงทักทาย บางคนก็เพียงแค่มองหน้าให้ นายตำรวจหนุ่มไม่เสียเวลาต่อไปอีก เขารีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเสื้อยืดกับกางเกงวอร์มแล้วกระโดดขึ้นลู่วิ่งไฟฟ้าทันที

เวลาผ่านไปนานถึงสี่สิบห้านาทีอัครพลก็เหงื่อชุ่มไปทั้งตัว เขาปิดเครื่องวิ่งแล้วยืนหายใจยาว ก่อนจะตกใจกับแรงจากฝ่ามือที่กระทบบริเวณหัวไหล่ของเขา ชายหนุ่มยกมือขึ้นป้องกันตัวในท่า

เตรียมพร้อมตามสัญญาตัญญาณที่ถูกฝีกมาใให้ระวังภัย

"เฮีย! ใจเย็น ไอ้พล"

"ไอ้บ้ำเอีย ตกใจหมด"

นุชิต เพื่อนร่วมรุ่นนักเรียนนายร้อยตำรวจนั่นเอง หนึ่งในหัวหน้าทีมที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของตุลยวัต อัครพลยังคงเหนียวหอบแต่ก็ลดมือลงแล้ว นุชิตจึงกล้าขยับเข้ามาใกล้อีกนิด

"เป็นไงบ้างช่วงนี้"

"งานโคตรเยอะเลยว่ะ"

"ทำไปเถอะนะ แล้วไม่หาคนช่วยเหลือ เห็นที่แผนกข้ามีนักเรียนนายร้อยมาบรรจุเพิ่มสองสามตำแหน่ง"

อัครพลเดินไปที่เก้าอี้ข้างเครื่องวิ่งแล้วหยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็กมาซับเหงื่อบนใบหน้า ก่อนจะตม่น้ำอีกใหญ่จากขวดพลาสติก

"เจ้านายบอกว่าจะให้เหมือนกัน แต่ตอนนีเขาลาพักร้อน เรื่องก็เลยยังค้างอยู่"

"ขอสาว ๆ สวย ๆ มาช่วยสักคนสิว้า เพื่อจะทำให้ชีวิตกระชุ่มกระชวยขึ้น"

อัครพลขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยินคำแนะนำนั้น ในใจคิดเพียงว่าจะให้ผู้หญิงมาช่วยเรื่องอะไร

"เฮีย...งานเอกสารของข้าก็มีคนช่วยอยู่แล้ว ที่ข้าอยากได้คนมาเพิ่มนะเรื่องออกตรวจสถานที่เกิดเหตุมากกว่า เพราะตอนนี้ทีมที่ท่านรองตั้งมาให้ใหม่ยังขาดคนอยู่ตำแหน่งหนึ่ง"

"เดี๋ยวนีตำรวจหญิงชั้นสัญญาบัตรก็มีเยอะนะ แบบจบปริญญาตรีแล้วมาฝีกตำรวจเพิ่มอีกหกเดือนก่อนติดดาวนะ เอาแบบนั้นสิวะไอ้พล"

"ไม่เอา ข้าไม่ชอบทำงานกับผู้หญิง"

นายตำรวจหนุ่มตอบออกไปอย่างมั่นใจ ยังไงตำแหน่งที่ว่างในทีมของเขาก็ไม่น่าจะเป็นผู้หญิงไปได้

บทที่ 1

ฐานบัญชาการของผู้เป็นนายใหญ่ประจำหน่วยสืบสวนสอบสวน นั้นเป็นห้องทำงานขนาดใหญ่ที่มีโต๊ะทำงานตัวโตสมวิถีสถานะของผู้เป็นเจ้าของ แต่โดยนิสัยของเขานั้นกลับไม่ชอบทำงานนั่งโต๊ะเอาเสียเลย ขณะนี้ พ.ต.ท. ตูลย์วัต รองผู้กำกับฯ นายตำรวจร่างใหญ่และมีฝีมือเข้มกำลังนั่งอ่านรายงานเพื่อติดตามงานในช่วงที่เขาลาพักผ่อนไปหลายวัน ดวงหน้าคมเข้มและดูออกทันทีว่าเป็นคนดูกำลังจืดจ่อสมาธิไปที่เอกสารตรงหน้า เขาเป็นผู้บังคับบัญชาที่น่าเกรงขามของลูกน้องเสมอ ปกติเขามักจะตีสีหน้าเคร่งขรึมแต่ไม่ใช่วันนี้ วันที่เขาเพิ่งกลับมาทำงานวันแรกหลังจากลาพักร้อนเพื่อไปใช้เวลาอยู่กับภรรยาของเขาเสียหลายวัน ทันทีที่โผล่มาถึงสำนักงานนายใหญ่ก็ทำให้ทุกคนประหลาดใจด้วยหน้าตาอันเปี่ยมสุขกับอารมณ์ที่แจ่มใส มันช่วยทำให้บรรยากาศในหน่วยงานพลอยสดชื่นตามไปด้วย โดยเฉพาะคนใกล้ชิดที่ไม่ต้องคอยระแวดระวังตามเสียงดูของนาย

เช้าวันนี้ซึ่งเป็นวันพุธกลางสัปดาห์มีหนังสือส่งมาเตือนเขาว่า จะมีตำรวจคนใหม่เข้ารายงานตัวเพื่อทำงานในตำแหน่งงานที่ว่างอยู่

ตุลยวัตหันมาสนใจเรื่องบุคลากรคนใหม่ ในมือกำลังพลิกประวัติของเจ้าหน้าที่คนนั้นไปมาแล้วพยกหน้าด้วยความพึงพอใจ จบวิทยาศาสตร์บัณฑิตแล้วมาฝึกตำรวจในโรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน จังหวัดนครปฐมเพิ่มเติมอีกหกเดือน หลังจากนั้นก็ได้ติดตามเป็นร้อยตำรวจตรี ความสามารถพิเศษคือศิลปะการป้องกันตัวและยิงปืน สนใจงานด้านสืบสวนสอบสวนและต้องการเรียนรู้เรื่องการตรวจพื้นที่เกิดเหตุเพื่อหาหลักฐาน เขาอ่านจบแล้วยิ้มออกมาจากนั้นก็เรียกเจ้าหน้าที่หน้าห้องให้เข้ามาพบ

"เอาแฟ้มนี้ไปให้อัครพลดู แล้วคนใหม่มารี้อย"

"รออยู่หน้าห้องแล้วค่ะ"

"ให้เข้ามาเลย"

เมื่อลับหลังเจ้าหน้าที่หญิง ตำรวจรูปร่างเพรียวบางก็ปรากฏกายขึ้นที่หน้าประตูห้องทำงานของตุลยวัต เครื่องแบบสีทากีช่วยทำให้ใบหน้าคมและเรียบนิ่งนั้นดูมีเสน่ห์แบบลึกลับ ผิวสีน้ำผึ้ง รูปร่างเรียวเล็ก สันจมูกโด่ง และดวงตาคมกับผมซอยสั้นเผยให้เห็นลำคอระหงยิ่งช่วยทำให้ดูทะมัดทะแมง ตุลยวัตลุกขึ้นรับการทำความเคารพจากตำรวจชั้นผู้น้อยกว่าทันที จากนั้นผู้มาเยือนก็รายงานตัว เจ้าของห้องแนะนำตัวกลับแล้วยิ้มให้อย่างสุภาพ ตำรวจหญิงในชุดกระโปรงยาวเพียงแค่นั่งลงที่เก้าอี้ตรงข้ามตุลยวัตหลังจากเจ้าของห้องอนุญาตแล้ว เธอแม้ริมฝีปากเสียดสีเหมือนกำลังพยายามลดอาการตื่นเต้นของตัวเองอยู่

"ยินดีต้อนรับสู่หน่วยงานของเรา ผมตั้งทีมสืบสวนสอบสวนขึ้นมาใหม่เพราะต้องการทำงานในเชิงรุกมากขึ้น ตอนนี้มีคดีที่อยู่ในความดูแลค่อนข้างมาก หวังว่าคุณจะมาช่วยเป็นกำลังสำคัญให้กับเราได้"

"ดิฉันก็หวังเช่นนั้นค่ะ"

"การทำงานของทีมเราจะเป็นเหมือนการฝึกภาคสนาม คุณจะได้เรียนรู้การทำงานไปพร้อมกับการลงพื้นที่จริง ผมจะมอบหมายให้หัวหน้าทีมเป็นคู่หูเพื่อฝึกคุณ"

หญิงสาวหายใจลึกและฟังอย่างตั้งใจ ความตื่นเต้นยังมีตลอดเวลา ตั้งแต่เริ่มเห็นหน้าผู้บัญชาการระดับสูงของหน่วยงานจนกระทั่งถึงบทสนทนาที่พูดถึงหัวหน้าทีมของเธอเอง

"และถึงแม้คุณจะเป็นผู้หญิงแต่ผมคงไม่มีอภิสิทธิ์พิเศษใดๆ ให้กับคุณได้ หวังว่าคงเข้าใจนะ"

ตุลยวัตสังเกตสีหน้าและแววตาของลูกน้องคนใหม่ เขาไม่เห็นความกลัวในนั้นเลย ผู้หญิงคนนี้มีเลือดนักสู้อยู่เต็มตัว และคนอย่างนี้แหละที่พอจะทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับอัครพลได้

ตอนนี้อัครพลรู้ว่าตุลยวัตมาถึงสำนักงานแล้ว แต่เป็นเขาเองที่ไม่อยากโผล่หน้าเข้าไปที่ห้องของเจ้านายเหมือนอย่างเคย สาเหตุเพราะกลัวทนเห็นหน้าตาที่มีความสุขนั้นต่อไปไม่ไหว เสียงซุบซิบของเจ้าหน้าที่คนอื่นบอกให้เขารู้ว่าตุลยวัตมีความสุขมากแค่ไหน แต่ภาระหน้าที่ของเขาก็ช่างบังคับให้ต้องทำในสิ่งที่ไม่ชอบ ถึงอย่างไรวันนี้เขาก็ต้องไปพบ ไปรายงานการทำงานในช่วงที่เจ้านายไม่อยู่ให้ท่านรองได้รับทราบ อัครพลหยุดหึงงันและต้องพยายามทำใจให้ยอมรับความจริงที่เป็นอยู่ให้ได้ ในขณะที่กำลังทำหน้าที่เครียดอยู่นั้นเจ้าหน้าที่หญิงก็เคาะประตูแล้วถือแฟ้มเอกสารในมือเข้ามาหา

"ประวัตินี้ช่วยคนใหม่ของสารวัตรค่ะ ท่านรองให้ดิฉันนำมาให้"

"อืม เอาจางไว้ เดี่ยวผมจะไปพบท่านก่อนแล้วจะกลับมาอ่าน"

"แต่ตอนนี้ท่านมีแขกอยู่นะคะ"

"ใคร"

"ก็ผู้ช่วยของสารวัตรนั่นแหละค่ะ"

"ดี... ฉันผมไปเลยดีกว่าจะได้คุยพร้อมกัน"

ในที่สุดอัศวรพลก็หาเหตุผลที่จะเลี่ยงการเผชิญหน้ากันสองต่อสองระหว่างตนเองกับตุลยวัตต์ได้สำเร็จ เขาเดินตรงไปยังห้องของเจ้านายด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เมื่อมองผ่านกระจกหน้าห้องเข้าไปตุลยวัตต์ก็ก๊วกมือเรียกหาเขาทันที สารวัตรหนุ่มหายใจลึก พยายามไม่คิดถึงหน้าของธาริณีภรรยาของท่านรองในตอนนี้เพราะไม่อยากจะเจ็บใจที่หัวใจ เขาเปิดประตูห้องเข้าไปและเห็นเพียงศีรษะด้านหลังของนายตำรวจคนใหม่

"นี่ลูกน้องคนใหม่ของคุณ"

ตุลยวัตต์ผายมือไปทางคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าของเขา เธอลุกขึ้นยืนแล้วหันหลังกลับมามองคนมาใหม่ ในขณะที่อัศวรพลเพิ่งเบนความสนใจจากเจ้านายมายังเธอคนนั้น แล้วก็ถึงกับชะงัก

"ร้อยตำรวจตรีหญิงวิชิตา เดโชชัยค่ะ"

อัศวรพลยังคงอึ้งอยู่ เพราะไม่คาดคิดว่าสิ่งที่เห็นจะเป็นไปได้จนกระทั่งตุลยวัตต์กระแอมขึ้นมาเขาจึงได้สติ

"อ๊ะ...ผมร้อยตำรวจเอกอัศวรพล บุญยวีร์"

คนเป็นหัวหน้ารับความเคารพจากลูกน้องคนใหม่ แต่สายตาไม่มีความยินดีใดๆ เลยนอกจากจะเรียบเฉยและออกจะผิดหวังเสียด้วยซ้ำ ตุลยวัตต์รู้ทันทีว่าผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาไม่พอใจอะไรบางอย่างเขาต้องพยายามไกล่เกลี่ยสถานการณ์อันตึงเครียดนี้เสียก่อน

"คุณไปรอหน้าห้องก่อนแล้วกัน เดี่ยวผมจะให้เจ้าหน้าที่พาไปห้องทำงาน"

วิชิตารับคำสั่งแล้วเดินเบี่ยงตัวหลบหัวหน้าของเธอ โดยที่เธอไม่พยายามจะปิดบังความรู้สึกไม่พอใจบนสีหน้าเคร่งขรึมนั้นเลย ยังไม่ทันที่ตำรวจหญิงจะปิดประตูห้อง เสียงของอัศวรพลก็ดังทุ่มสวนออกมาให้พอได้ยิน

"ผมไม่ทำงานกับผู้หญิง!"

ผู้หญิงคนที่กำลังเป็นหัวข้อสนทนาของผู้ชายสองคนในห้องนั้น ออกมานั่งถอนหายใจอยู่ที่เก้าอี้หน้าประตูห้องทำงานของตุลยวัต หัวใจ กระตุกตั้งแต่เห็นหน้าผู้บังคับบัญชาคนนั้น แต่หลังจากได้ยินว่าเขา ไม่อยากทำงานร่วมกับเธอ วิชิตาก็รู้สึกเศร้าเสียใจ หัวใจตอนนี้หล่นวูบ และทำท่าจะไม่ฟื้นคืนความสดชื่นขึ้นมาง่ายๆ เจ้าหน้าที่หญิงคนเดิม สังเกตเห็นท่าทางคอตกของคนมาใหม่ได้ชัดเจน เธอจึงเดินเข้ามาหา แล้วพูดขึ้นเบาๆ

"ชื่ออะไรจ๊ะ"

วิชิตาหันไปหาต้นเสียงแล้วยิ้มตอบกลับไปทันที เพราะสีหน้า แววตาที่ส่งมาให้เธอนั้นมีแต่ความเมตตา ซึ่งมันมาในเวลาที่เขา กำลัง ต้องการกำลังใจอย่างมาก

"วิชิตาค่ะ เรียกตาเฉยๆ ก็ได้ แล้วพี่ละคะ"

"พี่ชื่อเอมอร เป็นหน้าห้องของท่านรอง แล้วน้องตามมาทำงาน กับสารวัตรเหรอะคะ"

เป็นการตั้งคำถามเพื่อชวนคุยต่อเสียมากกว่า หญิงสาวผู้ถูกถาม ยิ้มแห้ง ในใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะ ไม่รู้ว่าตัวเองจะถูกตัดสินชะตากรรม ไปในทางใดจากผู้ชายสองคนที่อยู่ในห้อง

"ยังไม่รู้ว่าจะได้ทำรีเปลา..."

"สารวัตรเป็นคนน่ารักนะ ใจดี ขยัน แล้วก็เก่งมากด้วย"

เอมอรสาธยายสรรพคุณของอัครพลอย่างสิ้นไหลโดยไม่ได้สนใจ เลยว่าคนฟังอยู่ในอารมณ์ใด แล้วก็มีเสียงตุลยวัตตะโกนเรียก เจ้าหน้าที่หน้าห้องของเขาสวนขึ้นมาทันที หญิงสาวสองคนถึงกับสะดุ้ง พร้อมกัน เอมอรขอตัวเข้าไปพบเจ้านาย ไม่เกินสองนาทีเธอก็กลับ ออกมาอีกครั้ง

"ไปคะน้องตา ไปดูห้องทำงานกัน"

วิจิตายิ้มออกมาด้วยความโล่งอกแล้วลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางที่มั่นใจอีกครั้ง อย่างน้อยเธอก็ได้รับการยอมรับให้เข้าร่วมงานกับหน่วยสืบสวนสอบสวนแล้ว

ภายในห้องทำงานทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าแต่มีขนาดเล็กกว่าห้องของท่านรอง มีโต๊ะทำงานตัวยาวสองตัวตั้งคนละมุมห้องแต่เจตนาให้โต๊ะทั้งสองประจันหน้ากัน ตู้เหล็กเก็บเอกสารวางเรียงอยู่ใต้ชั้นวางแฟ้มติดผนัง มีเก้าอี้รับแขกชุดเล็กจัดอยู่กึ่งกลางของห้อง บรรยากาศภายในห้องดูเรียบง่ายและสะอาดตา คล้ายกับว่าคนที่ต้องทำงานอยู่ในนี้นั้นมักจะไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้งานห้องนี้อย่างเต็มที่ จากเอกสารและสัมภาระบนโต๊ะพอจะบอกได้ว่าเธอต้องนั่งทำงานร่วมกับใครอีกคน และดูเหมือนคนคนนั้นจะเป็น...

"ท่านรองให้พี่จัดโต๊ะทำงานของน้องตาไว้ที่ห้องของสารวัตรนะคะ เพราะคุณทั้งสองคนต้องทำงานร่วมกัน ส่วนที่ทีมงานคนอื่นๆ ก็จะรวมกันอยู่ที่ด้านหน้าของห้องนี้แหละคะ"

เธอน่ะไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่คนที่เป็นเจ้าของห้องเดิมนี่สิจะมีปัญหาอะไรหรือเปล่าหนอ...

คนมีปัญหากำลังนั่งขมวดคิ้วอยู่หน้าโต๊ะทำงานของตุลยวัต ทั้งงุดหงิดที่รู้ว่าผู้ช่วยคนใหม่เป็นผู้หญิง ทั้งอยากเตะกันเจ้านายสักปาบที่ทำเรื่องให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจได้ไม่หยุดหย่อน เขาพยายามรับฟังเหตุผลที่ตุลยวัตบอกถึงความจำเป็นที่ต้องรับวิจิตาเข้ามาทำงานครั้งนี้แล้วก็มีแต่จะต้องถอนหายใจ

"...ให้โอกาสเขาหน่อย ตกกลางคืนนี่นะ"

อัครพลเงยหน้าสบตากับผู้บังคับบัญชา แม้จะไม่เห็นด้วยแต่ก็ยังไม่มีเหตุผลที่จะเถียง